

... Per poder defensar aquesta tesi amb dignitat cal un actor que convenci l'espectador que s'ha enamorat d'una cabra. Aquest paper de Martin, l'arquitecte d'èxit, és per a Josep Maria Pou. El seu treball és sublim. Sense aixecar la veu, sense trencar cap plat, entén que ha destrossat la família tot i que està convençut que els dos amors (el de la dona i el de la cabra) són compatibles. El segon gran repte interpretatiu és el de la dona, Stevie. Marta Angelat defensa el paper més histriònic: és la dona estable, intel·ligent (que en plena discussió és capaç de fer fora el fill del camp de batalla amb elegància) i, a la vegada, la muller que se sent traïda com a enamorada i també com a dona.... Ben trobat el canvi de gestualitat: de la finor de construir un ram de flors passa a asseure's amb les cames obertes. La darrera aparició, contundent i silenciosa, és brillant.

L'obra resulta lúcida, atrevida i obliga l'espectador a replantejar-se les fronteres de l'amor. Amb una persona de l'altre sexe, o no. Amb animals de la mateixa espècie, o no. Josep Maria Pou ha revalidat la confiança de l'espectador del Romea, des de la provocació intel·ligent.

Jordi Bordes. Punt Diari